

telse, hvor Ministerens Paategning findes paa Udfærdigelsen med den fgl. Underskrift og hvorfor han paatager sig Ansvar; men der kan meget godt antages Professorer ved Akademiet, uden at der behøves en Udfærdigelse af den Natur; den ærede Minister har der aldeles intet Andet end en akademisk Ansvarlighed, men ingen Statsansvarlighed, thi det er ingen Statsærinde, der her røgtes. Det er dette, der er Forskjellen mellem vort Forslag og de andre, og det er det, vi have holdt fast ved; vort Forslag lader den hele Sag med Hensyn til Akademiet staae, saaledes som den hidtil har staaet; det søger ikke at hjælpe Ministeriet igjennem ved en Lov, som efter vor Mening mere fremtræder som en Organisationslov end som en virkelig Lønningslov, og deler Akademiet i to Dele, Akademiet sondret fra Skolen, og Skolen sondret fra Akademiet, hvorved Skolen gjøres til en kongelig Skoleanstalt, hvad den ikke før var, medens derimod Akademiet vedbliver at bestaae af Kunstnere og forskjelligartede Personer, som under Navn af Væresmedlemmer osv. ere indbragne i denne Forsamling. Vort Forslag gaaer kun ud paa at lade Sagen staae, som den nu staaer, at lade Akademiet selv enes om, paa hvilken Maade dets Professorer skulle ansættes, om de f. Ex. skulle male i Concurrence, eller om de skulle tages efter Albersfølgen, eller efter Behag, som de hver især have Venner til. Det indlade vi os aldeles ikke paa, det holde vi os udenfor, vi give ikke Midlerne til at afgjøre alt dette Mellemværende mellem Kunstfælskabet og Ministeren, og det forekommer mig, at det vilde være uheldigt, om vi vilde gjøre det. Det er derfor til Ministerens eget Gavn, at vi tilkaade at lade Forholdet blive, som det er; det er allerede en meget vanskelig Sag for den ærede Minister at staae med det ene Been i Theatret, med det andet i Kirken og forsøge paa at sætte et tredie Been ind i Akademiet; det er saa vanskeligt, at vi ikke skulle forlange det af ham, da han kun har to Been; er Ministeren en i aandelig Forstand stor Mand, kan han til Nød sætte Foden paa dem begge, Theatret og Kirken, men at ville forsøge Mere, bringer ham ud af Ligevægten, thi han har ikke det tredie Been. Det er allerede blevet sagt af min ærede Medforslagsstiller, at

paa nogle faa Penge mere vil det ikke fra vor Side komme an — vi kunne ikke sige fra Forsamlingens Side, men fra Forslagsstillernes Side — idet vi antage, at det, at kjøbe os fri for at faae hvad der vækkes os igjennem den forelagte Lov, er nogle Penge værd. Jeg betragter hele denne Sag paa Statskassens Vegne paa samme Maade, som naar en rig Coffardmand seer, at der kommer en Kaper efter ham — derfor anseer jeg den ærede Ministers Forslag — og da kaster Noget overbord, for derved at sinke Kaperens Seilads og see at slippe fra ham og bjerge Resten.

Fallesen: Maatte jeg i Anledning af den sidste ærede Talers Ytringer maaskee gjøre en ganske kort praktisk Bemærkning. Hvorledes det end forholder sig med disse Embedsmænds Pensionsberettigelse eller ikke, er det aabenbart, at naar en ubemærket og fortrinlig Kunstner gaaer af, vil Regjeringen komme hertil Thinget og forlange en Pension til ham, og saa vil han faae den. Naar det nu er 7 Professorer, udsætter man sig, ved at vedtage det ærede første Mindretals (S. A. Hansens og Tschernings) Forslag, for at komme til at give Pension til 7 Professorer, hvorimod man efter vort Forslag kun vil komme til at pensionere 3 saadanne Mænd, og naar man derfor vil see paa Sagens finantistelle Side, gjør man bedst i at slutte sig til vort Forslag.

Endnu være det mig tilladt at sige et Par Ord til det ærede Medlem for Kjøbenhavns 8de Valgfreds (C. B. Rimestad); han viste mig før den Ære at berigtige et Billede, jeg havde brugt; jeg takker ham derfor, thi det ærede Medlem er i sine Udtalelser altid saa overordentlig korrekt, han ordner sit Stof og behandler det paa en saa fuldstændig og nøjagtig Maade, han vælger sine Billeder saa smagfulde, saa smukke, at det ikke kan andet end være mig kjær, at han fra sit ophøjede Standpunkt endogsaa har villet høre et mindre hældigt Billede fra min Side. Med det Samme turde jeg maaskee gjøre det ærede Medlem opmærksom paa, at han har gjort sig skyldig i en meget stor Forvejling, at han fuldstændig har misforstaaet det eneste væsentlige Punkt, som det ærede Medlem har omtalt. Jeg sagde, at